

певних обмежень, яскравим прикладом виступає обмеження по віку, адже юридичні особи мають представництво не залежно від вік.

Виходячи з цього ми можемо дійти висновку, що участь юридичної особи у цивільному судочинстві здійснюється майже на тому ж рівні, що й у фізичної особи. Проте ми також повинні розуміти, що все ж таки існують певні аспекти котрі пов'язані з особливостями юридичної особи, з метою надання рівних можливостей для реалізації своїх прав та виконання своїх обов'язків.

Список використаних джерел:

1. Цивільний процесуальний кодекс України: Закон України від 18.03.2004 р. № 1618-IV, поточна редакція 05.08.2021 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#Text> (дата звернення 21.10.2021)
2. Немеш П. Ф. Розмежування законного представництва та інших видів представництва у цивільному процесі, що не пов'язані з видачею довіреності. *Адвокат*. № 7 (130). 2011. С. 23-25.

КОМАР Андрій,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету фахівців для підрозділів
стратегічних розслідувань
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

ЯРОШЕНКО Артем,

кандидат юридичних наук, доцент
кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЗАХИСТ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРАВ ГРОМАДЯН

Екологічні права – особливий різновид конституційних прав людини, пов'язаних з навколишнім природним середовищем, із взаємовідносинами природи та людського суспільства. До них належить, передусім, декларація про сприятливе довкілля, екологічно чисті продукти харчування, екологічно нешкідливі предмети повсякденного попиту, екологічно безпечні умови праці [1 ст.20]. Право на відшкодування збитків, заподіяних екологічним правопорушенням здоров'ю та майну людини та право на отримання достовірної інформації про стан навколишнього природного середовища.

Таким чином, право на сприятливе довкілля – це право на довкілля, якісний стан якого створює умови для функціонування:

– об'єктивно існуючих частин природного середовища, які мають

просторово-територіальні межі та в яких живі (рослини, тварини та інші організми) та неживі її елементи взаємодіють як єдине функціональне ціле та пов'язані між собою обміном речовиною та енергією;

– територій, які не зазнали зміни в результаті господарської та іншої діяльності та які характеризуються поєднанням певних типів рельєфу місцевості, ґрунтів, рослинності, сформованих у єдиних кліматичних умовах;

– природних об'єктів, змінених у результаті господарської та іншої діяльності, та (або) об'єктів, створених людиною, які мають властивості природних об'єктів та мають рекреаційне та захисне значення.

Згідно ст.11 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища»: Україна гарантує своїм громадянам реалізацію екологічних прав, наданих їм законодавством. Місцеві ради, органи державної влади в галузі охорони навколишнього природного середовища і використання природних ресурсів зобов'язані надавати всебічну допомогу громадянам у здійсненні природоохоронної діяльності, враховувати їх пропозиції щодо поліпшення стану навколишнього природного середовища та раціонального використання природних ресурсів, залучати громадян до участі у вирішенні питань охорони навколишнього природного середовища та використання природних ресурсів. [2].

Екологічні права громадян можна розглядати як сукупність закріплених у Конституції України, міжнародних актах, спеціальному екологічному та суміжному з ним законодавстві права індивіда, тобто людини та громадянина, що реалізуються в процесі взаємодії з навколишнім природним середовищем та тих, що забезпечують задоволення його основних потреб у цій сфері [3 с.166].

Люди є частиною природи, і наші права тісно пов'язані з навколишнім середовищем, у якому ми живемо. Завдання збитків навколишньому середовищу перешкоджає дотриманню прав людини, тоді як їх реалізація допомагає забезпечити захист навколишнього середовища та сприяє сталому розвитку.

Право людини на безпечне навколишнє природне середовище являє собою юридичну можливість проживати в навколишньому природному середовищі, яке не заподіює шкоди її здоров'ю і життю, а у випадку порушення цього права - вимагати його захисту у встановленому законодавством порядку [4].

Безпечне, чисте, здорове навколишнє середовище є необхідною умовою для повноцінного здійснення прав людини, включаючи права на життя, найвищий досяжний рівень фізичного та психічного здоров'я, достатній життєвий рівень, повноцінне харчування, безпечну питну воду та санітарію, житло, участь у культурному житті та розвиток, а також право на здорове довкілля.

Усі зобов'язання держав щодо дотримання прав людини, забезпечення захисту цих прав від шкідливого впливу та їх здійснення шляхом вжиття

заходів для їх повноцінного дотримання можуть бути застосовані в екологічному контексті [2]. У зв'язку з цим державам слід утримуватися від порушення прав людини внаслідок завдання шкоди навколишньому середовищу або допущення таких збитків.

Отже, екологічні права людини – це визнані та закріплені у законодавстві права індивіда, які забезпечують задоволення різних потреб людей при взаємодії із природою. Права людини мають природний і невідчужуваний характер. Вільне та ефективне здійснення прав людини є однією з основних ознак громадянського суспільства та правової держави. Досягнення екологічних цілей в області розвитку відповідно до правозахисних норм сприяє зміцненню людської гідності, рівності та свободи реалізації всіх прав людини.

Список використаних джерел:

1. Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19 листопада 1992 р. № 2801-ХІІ-ВР / Верховна Рада України. Відомості Верховної Ради України. 1993. № 4. Ст. 20. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12#Text> (дата звернення: 30.10.2021)
2. Про охорону навколишнього природного середовища : Закон України від 16.10.2012 № 5456-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1264-12#Text> (дата звернення: 30.10.2021)
3. Бригадир І.В., Зуєв В.А., Шуміло О.М. Екологічне право України. Загальна частина : навчальний посібник. Харків, 2010. 166 с.
4. Конституційні екологічні права громадян : веб-сайт. URL: <https://www.solor.gov.ua/info/19/8032>

КОМАРОВ Максим,

слухач магістратури факультету
підготовки фахівців для органів
досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:

ЮНІНА Марина,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права
та процесу Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

МІСЦЕ ТРЕТЕЙСЬКИХ СУДІВ В МЕХАНІЗМІ ЗАХИСТУ ПРАВ ОСОБИ

Сьогодні все більшого значення задля ефективного функціонування держави в цілому має безпосереднє саморегулювання суспільних відносин. Зростання активності та безпосередньої відповідальності учасників